

Život je fascinující fenomén

Markéta Čepická Daňhelová: *Než se do něčeho pustíme, mohou vyvstat otázky: chci to opravdu? Je to moje cesta? Nebo ťhčí jen sobě, popřipadě okolí, něco dokázat? Netáhne mě tam náhodou mé ego? Těmito otázkami začalo naše další povídání s herečkou Simonou Babčákovou. Sama se totiž rozhodla vyzkoušet si novou disciplínu, přednášku pro veřejnost. O svém životě, o svých zkušenostech, poznáních... O tom, jak se vrátit k radosti a lehkosti bytí. Měla před přednáškou o sobě pochybnosti, což mě u Simony, která působí jako totální nebojsa, překvapilo. I pochybnosti se ale dají pěkně zůročit... Po několikaměsíční pauze nabíízíme další díl seriálu Mission possible a prozradíme vám, že se můžete těšit ještě na další dva díly.*

Simono, jak tedy od sebe odlišit volání naší cesty a volání našeho ega?

Na takovou otázku neexistuje jednoduchá univerzální odpověď. Žijeme v souvislostech a tímto pátráním musí každý profit sám. Naštěstí máme možnost komunikovat i s vnějším světem a klást otázky dovnitř i ven. Takže já vždycky nahlas vyhlásím svůj záměr nebo svou otázku a čekám na reakci světa, co mi odpoví. A pak přicházejí různá znamení, zásadní věty v rozhovorech, které se mě dotýkají, a když vůbec nevím, volám kámoškám... Pochybnosti vnímám jako nástroj kontroly. Pojmenuju si, o čem pochybuju, čeho se bojím. A pak se snažím zjistit, jestli to skutečně hrozí. Příklad s mojí přednáškou: Bojím se, abych nemani-pulovala, abych nebyla fanatická, abych na někoho netlačila. A bojím se, abych nebyla suchoprdně didaktická.

Dovoluju si tvrdit, že to poslední rozhodně nehrozí...

No vidíš. A já se sama sebe zeptám: inklinuju k suchoprdně didaktičnosti? Asi teda fakt ne. -D Co tam máme dál? Bojím se, že budu tlačit. Co můžu udělat pro to, abych netlačila? Můžu s lidmi víc komunikovat, překontrolovávat jejich pocity, můžu být otevřená jejich zpětné vazbě. Umím to? Jo, umím. Dál... Bojím se, abych nebyla fanatická. Tak nesmím zapomínat zdůrazňovat, že se bavím o svých zkušenostech, o svém úhlu pohledu. Tím ošetřím „sedání na cizí trůny“. A také používám sprostá slova. To pomůže k tomu, aby bylo jasné, že nejsem samožerná. A že si nemyslím, že jsem objevila absolutní pravdu na světě, protože to je samozřejmě směšné, nic takového neexistuje. Takhle si všechno překontrolovuju. A tím, že jsem se zabývala pochybnostmi, jsem si vytvořila nástroje, jak tyto svoje pochybnosti a pocity v dané věci ošetřit. A to je možné aplikovat na různé situace.

Dobrá, to jsou tedy pochybnosti. A co strach?

Ano, také tam byl strach. Chystám se jít s kůží na trh. V divadle to je jiné, tam jsem postava, ale tady jsem sama za sebe, za svoje nitro, za svoji filozofii, za svoje názory, to je úplně jiná zóna. Je to velmi intimní. V dávné minulosti jsem zažila mnoho pranýřů, takže ozvěny těchto otrěsných zážitků ve mně zůstávají a hlásí se o pozornost. Strach z nepochopení, nepřijetí a z odsouzení. Tenhle strach je taky univerzální. Ale jak teď procházím transformací, různými změnami, dalšími levely terapie, tak se hojím a čistím a i tímhle jsem si v jedné spontánní regresii prošla a už se tolik nebojím. Ale ten strach ze soudu mě okupoval a paralyzoval dlouho. Při lekcích improvizace lidí učím dělat věci negativním pocitem navzdory, a tak je to i tady: přestože se bojím, toužím to zkusit. A pak je třeba to udělat, abych zjistila, jestli jsou moje obavy reálné a jestli mi to stojí za to. Pokud to

nezkusíme, nic se nedozvíme a zůstaneme pouze v hlavě a v domněnkách. A nic se nenaučíme, nic nezažijeme.

Takže už máš jistotu, že teď je ten správný okamžik?

Otázka je, které vývojové stádium mi dovoluje kecat lidem o životě? Na určité úrovni žádné. A na jiné úrovni, z jiného úhlu pohledu kterékoli... Protože každý si to přebere přes svůj systém. Já mám vizi toho, jak přednáším, už od 24 let. A čekám na správný okamžik. Teď jsem dostala sérii znamení a potvrzení, že nastal ten správný čas, a tak do toho jdu i se svými strachy a pochybnostmi. Přijde mi, že svět se pohnul a že je teď důležité mluvit o zásadních tématech, vzájemně se podporovat. Pokud nevezmeme situaci do vlastních rukou, nic se nezmění. Ráda bych lidi inspirovala a motivovala k odvaze k nutným změnám. Například, že je třeba jít k volbám. Vyzývám ženy k tomu, ať volí ženy, ať kroužkují... Víte, že volí 80% důchodců? Ale oni nevolí strany a osoby, oni volí nostalgii po mládí, po starých dobrých časech. Takže je třeba, aby lidi v produktivním věku šli k volbám

taky z 80%, a pak teprve můžeme vyhodnocovat, kam se společnost hýbe. To, o co mně jde, je síťování. Tzn. měnit věci v realitě. Pro mě je občanský aktivismus sekundární důsledek duchovní úrovně. Takže pokud někdo medituje a je vysoce duchovní, ale přitom nechodí k volbám a nekomunikuje s lidmi o hmotných občanských věcech, tak tam pro mě něco chybí. To je další důvod, proč potřebuji jít se svými informacemi ven.

A taky jsem si uvědomila, že dokud nezačnu šířit informace masověji, nebudu mít v duši klid a budu to pořád hlásat do úší mých nejbližších, až jim vymluvíím díru do hlavy. ☺ Mám teorii, že pokud to řeknu velkému množství lidí, už nebudu mít tak úpornou potřebu říkat všem jednotlivcům okolo všechny své pravdy a naráz. Ale uvidíme, když chytanu kazatelský záchvat, jsem ve vášni a nejsem k zastavení... Když život je tak fascinující fenomén!

Když bych se ještě vrátila úplně na začátek k tomu egu, máš nějakou obecnou radu, jak ho rozpoznat?

Překontrolovat si motivace. Mojí motivací dlouho bylo obhájit vlastní existenci. Musím udělat něco velkého, aby měl můj život smysl. A to je vlastně nezdravé. To je nějaká sebeobhajoba, podmíněčné sebepřijetí. Ale v okamžiku, kdy mojí motivací je rozvíjet svůj potenciál, podporovat potenciál druhých lidí, inspirovat, touha po laskavějším uspořádání společnosti, protože já chci žít v laskavější společnosti, tím pádem se starám i o sebe, tak už je to v pořádku. Motivace jsou skryté, ale dají se mapovat. Velice hezky se mapují za pomoci druhých. Sám se tam člověk

obvykle nedostane, protože naše přesvědčení mají svoje strážce, svoji obranu. Pokud měním sama sebe, tak nějaký svůj vnitřní hodnotový zákon musím nechat zemřít a on se brání jako o život, protože jemu skutečně o život jde. V případě, že chci přestat být žárlivá, tak ta žárlivost je úplně v panice, protože se jí jde po krku. A ona musí zapnout všechno, co má k dispozici. Jako toxoplazmóza, když se chce dostat ke kočce. Kočka už je na ni moc velká, tak zblbne myš, aby vlítla kočce pod ránu, kočka sežere myš a toxoplazmóza je u svého hostitele. Stejným způsobem fungují tahle stará zaklínadla, systémy falešných přesvědčení o sobě a o světě, které taky bojují o život veškerými prostředky. A nepoužívají fér metody, ale zastráňování, úzkosti a manipulaci. Sami sobě tohle děláme. Ale s pomocí druhých na to můžeme přijít. Může to být partner, kámoška, nemusí to nutně být placená autorita. Někdo, komu věříš, že tě zná. Dá ti zpětnou vazbu, která pro tebe bude přínosná.

Ty máš tedy v motivaci jasno...

Mojí motivací je láska k člověku. Lidstvo je hanba, to se zvrhlo, někdy mám pocit, že z té monstróznosti, kam až jsme zašli, zešílím. V těchto chvílích mi přijde v pořádku to celé smést ze stolu a začít znovu a lépe. Ale lidská bytost! Ta je krásná a fascinující. To nekonečné pole možností. Co člověk, to příběh! U jednotlivých lidí vidím tolik odvahy, lásky, ušlechtilosti, že jsem ve velké lásce a velmi mi záleží, aby to celé neskončilo blbě. Takhle: pro přírodu a planetu to blbě neskončí. Jde jenom o naše životy a naše příběhy. A sami se rozhodujeme, jak touto změnou, která beze sporu probíhá, projdeme, jestli vědomě, nebo nevědomě, to je jediné, o co se hraje... ☺

To je dobrá zpráva, že změna probíhá...

Myslím si, že zvýšení celoplanetární vibrace a následná transformace je za a) evidentní, za b) nezbytně nutná. To, kam společnost došla, už je čistá autodestrukce, hromadná sebevražda, takže ke změně už je třeba intenzivních nástrojů. A protože nás vesmír a planeta miluje, dostáváme každý den příležitost něco pochopit, něco se naučit, něco prožít... a zažívat i radost.

Už jsme v páchání sebevraždy?

Ano, už hodně dlouho. Plýtvání, ekologie, vztah k sobě, k druhým, společenská pravidla, nefunkční zákony... To je inferno, v čem se nacházíme, vývojově slepá ulice. Myslím, že vzhledem k vesmíru jsme planeta, kam se narodí ten, kdo se vibračně neudrží na kvalitnějších anebo kdo má potřebu spasitele nebo kdo je hodně odvážný a zvědavý. Jsme trochu takový energetický smeták. Ale pořád velmi zajímavý, protože nikdo, ani bůh, neví, jak to dopadne. Je to fascinující experiment, ke kterému každý z nás přispívá. Proto mám potřebu lidí inspirovat, aby se přidali na stranu světla a naděje vědomě a dobrovolně! Jinak to neplatí! ☺ Na naší planetě existuje mnoho bytostí různých úrovní a je fascinující se setkávat, ovlivňovat se, učit se od sebe a milovat... Je to škola, výcvikový tábor, a to i pro ty „duchovně dospělé“.

Takže jsme tady ve výcvikovém táboře?

Každý život je výcvikový tábor, už z principu. Ziskáváš zkušenost tím, že něco vyzkoušíš. Proto chci lidi motivovat k odvaze aspoň něco zkusit. Když nezkusíš, nezjistíš, nezažiješ a v podstatě jsi nemrtvý čili zombie, to je naprostá většina populace. Je zodpovědností nás, alespoň částečně probuzených, převzít zodpovědnost, zvednout zadky a udělat vše, co je v našich možnostech, pro to abychom se vrátili k radostnému bytí, které je naší podstatou. Celá naše realita, kterou jsme schopni vnímat, je jenom trenažér.

Pro koho trenažér? Jak to má Simona s bohem? Co je podle Simony smyslem života? Proč prožíváme bolesti a traumata? O tom všem v příštích dvou dílech Mission possible.